

Ti kinek mondotok engem? (Mt 16:13-18)

2013.12.04. Pasaréti Református Gyülekezet

Milyen kép él az emberekben az egyházzal? Mi jut eszükbe, ha ezt a szót hallják, hogy Református Egyház? Mit gondol rólunk a világ?

Nem tudom, hogy hányan mernék megkérdezni a körülöttünk élő embereket úgy őszintén, hogy mit gondolnak rólunk, mint keresztyénekről. Nos, én meg mertem és a bibliaiskolában minden évben fel is teszem ezt a kérdést a hallgatónak. Íme néhány a leggyakrabban kapott válaszok közül:

Válaszok: unalmasak, szeretetlenség, örmérsenek, képmutatók, törvénykezők, nem sok vizet zavarunk a társadalomban, régimódiak, mintha megrekedtek volna az időben, jól elvannak magukban, passzívok, élet- és kultúraidegenek.

Megrendítő és igen komoly önvizsgálatra készítető válaszok ezek. Tényleg így lát bennünket a világ? Tényleg ilyen elkésztő lenne az a kép, ami az emberekben él a református egyházzal, beleértve gyülekezetünket is?

A felolvasott igeszakaszban maga Jézus is fest egy képet az ő egyházzal. Vizsgáljuk hát meg ezt a képet és nézzük meg, hogy ha ez a kép nincs összhangban a világ vagy akár az általunk ismert képpel, akkor hogyan változtathatunk ezen a helyzeten?

Mt 16:13-14 Mikor pedig Jézus Cézária Filippi környékére ment, megkérde tanítványait, mondván: Kinek mondják az emberek az ember fiát? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyésnek: némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.

Cézária Filippi É-on a Galileai tengertől kb. 40km-re fekvő gyönyörű város volt. Innen ered a Jordán folyó. Tulnyomó részt szírek és görögök lakták. Miért fontos ez a földrajzi adat? Jézus tulajdonképpen fogja az ő tanítványait és kiveszi őket a missziói munkamezőről, hogy egy fontos kérdésszel beszélgethessen velük: Mit gondolnak Jézusról az emberek?

Miért érdekli ez Jézust? Vajon elbizonytalanodik? Egy gyenge pillanatában találjuk Jézust? Egy kicsit olyan ez, mintha visszacsatolást, feedbacket várná a tanítványaitól:

Mondjátok el, mégis milyen a fogadtatásom? Mit szólnak ehhez a Messiás dologhoz az emberek? Mégis hol tart a népszerűségi indexem? És aztán jönnek a tanítványok és elkezdik bízni Jézust:

Jézus, nagyon jól csinálod! A népszerűséged egyre nő! Olyannyira, hogy némelyek Keresztelő Jánosnak mondanak! Mások meg Illyésnek, meg Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül! Ez azért nem kis elismerés. Úgyhogy csak így tovább!

Erről szólna Jézus kérdése? Egészen bizonyos, hogy nem.

Tudjuk nagyon jól, hogy (ilyen értelemben) Jézust egy cseppet sem érdekelte, hogy ki mit gondolt róla. Az ő identitása, ellentétben velünk, nem az emberek véleményétől függött, hanem a mennyei Atya elismerésében gyökerezett! "Te vagy az én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm." (Lk 3:22) Ez az Atyától jövő szeretet volt az Ő egész földi szolgálatának mozgatórugója és erőforrása.

Akkor miért kérdezi ezt az ő tanítványaitól. Nos, úgy gondolom ez csupán egy bevezető a még ennél is fontosabb kérdéshez:

Mt 16:15 Ti kinek mondotok engem?

Az egy dolog, hogy mit gondol Jézusról a világ (nagy tanító, erkölcsi példakép, Buddha legújabb reinkarnációja, egy próféta stb.), de a lényeg, hogy ti, akik az én tanítványaimnak valljátok magatokat, ti kinek mondotok engem.

Tulajdonképpen az egész életünk és minden döntésünk válasz erre a kérdésre. De legkésőbb a nagy fehér trón előtt mindenkinek szóban is válaszolnia kell majd erre a mindent eldöntő kérdésre: "Ti kinek mondotok engem?" A mi földi életünk és örökkévaló sorsunk függ ennek a kérdésnek a megválaszolásától! Hogy válaszol Péter?

Mt 16:16 Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Te vagy a "Krisztus", azaz a várva várt Messiás, aki elhozza és megalapítja Isten országát a földön (ld. 214. Hallelujah ének!). Jézusban Péter felismeri a mindenható Királyt, aki az uralma alá fogja hajtani a népeket és helyreállítja mindazt, amit mi a bűnesetben elvesztettünk és amit a Sátán tönkretett! A Biblia ezt mindenek helyreállításának nevezi, mely nem csak a mi személyes, hanem az egész teremtett világ újjászületését jelenti. Péter végre felismeri Jézusban azt, aki által ez a kozmikus isteni terv elkezdett megvalósulni. Mit mond erre Jézus?

Mt 16:17 És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.

Végre, Péter! Végre felismertél engem annak, aki valójában vagyok! De nehogy azt hidd, Péter, hogy a te nagyszerű emberi logikáddal sikerült erre a következtetésre eljutnod. Hiszen mit látunk az ezt megelőző fejezetekben? Hiába tett Jézus rengeteg látványos csodát, hiába szaporította meg 2x is a kenyereket, a tanítványok továbbra is azon aggodalmaskodnak a hajóban, amikor rájönnek, hogy elfelejtettek kenyeret vinni magukkal, hogy honnan fognak kenyeret venni! És Jézus keményen meg is feddi őket a hitetlenségükért.

Tudd meg Péter, hogy ez a felismerés nem tőled származik, hanem Istentől jött! Isten megkönyörült rajtad és kijelentett engem neked! Tekintsd ezt óriási ajándéknak és légy nagyon boldog!

És mindez ránk is igaz. Ha bármiféle helyes ismerettel bírsz Jézusról, az Istentől van! Isten ajándéka az, ha már felismerted benne a Krisztust, a Messiás Királyt, nem csak a te személyes életed Megváltóját, hanem az egész teremtett világ helyreállítóját és szuverén Urát! Tekintsd magadat nagyon boldognak és légy hálás ezért a felismerésért!

És mi következik abból, ha valaki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, az élő Istennek Fia? Vagy kérdezhetnénk úgy is, hogy miből tudhatom meg, hogy Jézusban én is felismertem a Krisztust?

Mt 16:18 De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Két kérdést kell tisztáznunk ahhoz, hogy megértsük ennek a kijelentésnek az üzenetét!

Ki a kőszikla? (DIA) Péter? Ő nem lehet, hisz a következő pillanatban a Sátán szócsövéné válik, és Jézusnak keményen helyre kell utasítania őt: „Távozz tőlem Sátán!” (Mt 16:23). Maga az ősi szöveg is jelzi, hogy Jézus nem Péterre gondolhatott itt (akinek a neve görögül *petrosz*, amely egy hímnemű alak). A kőszikla (görögül *petra*), ezzel szemben nőnemben van. Tehát valami másra utalhat. Úgy gondolom 2 lehetőség maradt: a kőszikla vagy Péter imént elhangzott *hitvallására* utal, vagy a *hitvalló Péterre*. Vagyis, amíg Krisztusban bízunk, amíg annak látja és hiszi őt, akinek magát kijelenti, addig ő egy kőszikla, egy fontos építőelem Krisztus egyházában. Érdekes, hogy maga Péter is alkalmazza ezt a képet az egyházra egyik levelében (melyet bizonyára a Jézussal való beszélgetéséből vett).

1 Pét 2:5 Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.

Pál is ugyanerről ír az **Ef 2:20-ban**: Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.

A Krisztusról hitvallást és bizonyosságot tévő apostolok tehát Krisztus egyházának az alapkövei, Jézus Krisztus a szegletkő, amelyhez az alap és minden más építőelem igazodik, mi hívők pedig élő építőkövei vagyunk ennek az egyre bővülő ÚSZ-i templomépületnek, mely az ÓSZ-i templom helyébe lépett. Így épül fel Krisztus egyháza.

Megtudjuk ebből az Igéből azt is, hogy Jézus építi az egyházát. Nem mi! Ő felel első rendben az egyház építéséért. Övé az egyház, nem a miénk! Így tekintesz-e az egyházra? Így tekintesz-e a pasaréti gyülekezetre? Vagy arra a közösségre, aminek a vezetését ideiglenesen rád bízta az Úr? Hogy az a Krisztusé! Hogy Ő építi azt és nem te.

Ami Péterre igaz volt, az ránk is igaz: mi is akkor vagyunk hasznos építőkövek Krisztus egyházában, ha hisszük, hogy Jézus a Krisztus az élő Isten Fia. Ezt jelenti a Szegletkőhöz igazodni. Aki ezt nem hiszi, az csak névleges keresztyén és nem tartozik Krisztus egyházához.

És honnan tudhatom, hogy én valóban ezt hiszem-e Jézusról vagy csak magamat áltatom?

Hogyan értelmezzük az utolsó tagmondatot: "és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat"?

Milyen képet fest ez a fordítás Krisztus egyházáról? Az egyház védekezik, vagy támad? A hagyományos értelmezés szerint mi védekezünk, a „pokol kapui”-nak támadásával szemben. És azt kell, hogy mondjuk, hogy bizony egy ilyen egyház képét látjuk ma is, ha gyülekezeteinkre nézünk. A cél, eszerint az értelmezés szerint, hogy az egyház erősen álljon a világ közepette, mint egy bevehetetlen erőd, vagy mint egy az élet háborgó tengerén hanykolódó bárka/hajó.

Zárkózzunk be jól a mi kis erődünkbe és álljunk ellent a gonosznak, meg a világ befolyásának és ne engedjük, hogy megfertőzzön minket. Tartsunk össze! És tartsunk ki! Védekezzük ki valahogy ezt a néhány évet itt a földön! Kiabáljuk a várfalokról, hogy van szabadulás! Aki meg akar menekülni az ellenségtől, az csatlakozzon hozzánk, jöjjön be közénk! Az ördög meg nevet a markában és szabadon garázdálkodik a világban, mert a keresztyének a maguk berkeibe visszahúzódva saját magukkal, a személyes hitéletükkel, a gyülekezet belügyeivel vannak elfoglalva. A világ szemében egy végtelenül passzív egyházzá váltunk! Tisztelet a kivételnek. Csakhogy ez az Ige és Jézus egész földi szolgálata ennek pont az ellenkezőjéről szól.

Az itt szereplő görög szó inkább valami olyasmit jelent, hogy **a pokol kapui sem fognak tudni erősen állni azzal (Krisztus egyházával) szemben!**¹ (DIA)

Kapuk nem szoktak támadni! A kapuk védelmi célt szolgálnak. Két ország, két birodalom áll itt egymással szemben: Isten országa (Krisztus egyháza által) és az ördög birodalma (pokol kapui, azaz a halál, az elmúlás, a romlás erői és törvényszerűségei).

Jézus szerint az ő egyháza alapvetően offenzívában van! Az evangéliumok és a levelek bizonyágtétele szerint Krisztus egyháza és általa Isten országa folyamatosan tör előre, terjed és növekszik megállíthatatlanul! Jézus itt arról beszél, hogy az **Ő egyháza a pokol kapuit fogja döngetni!** És be is fogja dönteni azokat! Ha hisszük, hogy Jézus a Krisztus, az élő Istennek Fia, aki él és már most is uralkodik e világ felett.

Jézus Krisztus nem azért jött, hogy védekezzen az ördöggel szemben (noha ez is része volt az ő szolgálatának), hanem hogy támadást indítson ellene:

1 Jn 3:8 Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.

Azt mondja Jézus, hogy ti vagytok a világ világossága! Amikor egy sötét szobában felkapcsoljuk a villanyt, az meglehetősen offenzív azok számára, akik a sötéthez vannak szokva.

Ebből az értelmezésből, ebből az egyház- és Krisztus-képből egy missziói lelkület kell, hogy fakadjon! És nem szeretném, ha a testvérek most csak az olyan missziókra gondolnának, mint a múlt alkalommal bemutatott Libenzell-i misszió vagy a hamarosan bemutatásra kerülő nógrádi (cigány)misszió.

Mi mind misszionáriusok vagyunk! Jézus drága vérében megváltott katonái, akiknek missziói küldetésük van. Csak tedd oda a "misszionárius" jelzőt a hivatásod neve mellé és mindjárt megváltozik az önmagadról alkotott kép. Vannak közöttünk mérnök-missionáriusok, közgazdász-missionáriusok, szoc. munkás-missionáriusok, jogász-missionáriusok, hírszerkesztő-missionáriusok, pedagógus-missionáriusok, politikus-missionárius! A hivatásod a küldetésed! Ez nem a te hitéletedtől elkülönülő szükséges rossz. Hanem a hivatásod az a kontextus, ahol meg kell élned és fel kell mutatnod Krisztus mindenre kiterjedő uralmát ennek a világnak! Hogy mit jelent Istent dicsőítve végezni azt az adott hivatást! A munkahelyed az elsődleges missziói mező!

Ha ilyen grandiózus ígéretünk van, ha ilyen hatalmas a mi Jézusunk, akkor elő kellene bújnunk a biztonságos erődeinkből és sokkal tudatosabban és elszántabban kellene a pokol kapuit döngetnünk a politikában, a sajtóban, a gazdaságban, az igazságszolgáltatásban, az oktatásügyben, egészségügyben, a cigányok, hajléktalanok, prostituáltak, kábítószeresek, alkoholisták között, minden élet- és társadalmi szférában. Jézus azt mondja, *menjetek el* és így tegyetek tanítványokká minden népeket. Ne vonuljatok ki a világból! Jézus azt mondja, elküldelek, mint bárányokat a farkasok közé, nem azt, hogy megőrizlek benneteket a farkasoktól, ha az akolban maradtok!

Mi ezzel szemben nagyon sokszor azt várjuk, hogy az emberek bejöjjenek a mi templomainkba és érezzék magukat otthon egy tőlük teljesen idegen környezetben. Egyik ismerősöm szerint idézem: "az istentiszteleti liturgiátok olyan, mint egy időutazás a 16. sz-ba!" Mi már annyira hozzászoktunk ehhez,

¹ Ld. John Nolland, *The New International Greek Testament Commentary on The Gospel of Matthew*, (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2005), 674-675.

hogy észre sem vesszük, hogy mennyire elzárkóztunk, mennyire eltávolodtunk a külvilágtól, mennyire idegenné váltunk a mai ember számára és mennyire megfelejtkeztünk missziói küldetésünkről. (Azon is érdemes lenne elgondolkodnunk, hogy vajon valóban a célnak megfelelő-e a templomban tartani egy evangelizációt, mely az elveszettek elérését célozza vagy talán bölcsebb lenne kilépni oda, ahová az elérni kívánt emberek is könnyebben, szívesebben eljönnek egy ilyen kifejezetten evangelizációs alkalomra (iskola, művelődési ház)).

Nagyon sokan tekintik a gyülekezetet amolyan lelki wellness központnak vagy szanatóriumnak, pedig az sokkal inkább hasonlítható egy katonai támaszponthoz vagy táborigénykiszolgálóhoz, ahol a harcban megsérült sebesülteket gondozzák, a többieket pedig harcolni tanítják. Egy neves prédikátor egyszer azt mondta, hogy Krisztus egyháza olyan, mint egy anyahajó, ahonnan harci repülőgépek rajzanak ki és térnek vissza folyamatosan egy-egy küldetés teljesítése után.

Edgar Luz (volt Equadorban szolgáló misszionárius, aki nálunk is tartott alkalmakat) mondta azt egyszer, hogy *"egy gyülekezet nagyságát és életképességét nem az jelzi, hogy hányan járnak oda, hanem az, hogy mennyi embert tud mozgósítani a misszióra!"* Milyen igaz! Egy gyülekezet elsődleges célja nem az, hogy magunkat tápláljuk, hanem hogy felkészüljünk a harcra! Minden igei alkalom, minden bibliaóra egy tudatos harcra való felkészítés kellene, hogy legyen. Mindent az egyház és gyülekezetünk missziói küldetése kellene, hogy meghatározzon. És miben áll ez a missziói küldetés?

1. Az elveszettek megkeresése,
2. a megtaláltak kiképzése,
3. a kiképzettek kiküldése,
4. a kiküldöttek támogatása.

A misszió nem egy választható alternatíva csupán, hanem a gyülekezet legfőbb feladata és Krisztus katonáinak életstílusa.

Háború van, offenzívában vagyunk! Melynek sikeressége attól függ, hogy kinek hisszük Jézust! Hiszed-e, hogy Jézus a Krisztus az Isten Fia? Hiszed-e, hogy "néki adatott minden hatalom mennyen és a földön"? Hiszed-e, hogy „nagyobb az, aki bennetek van, mint aki e világban van” (1 Jn 4:4)?

Akkor hol az elszántságod? Hol a bátorságod, Krisztus katonája? Gyere ki az erődödből és harcolj! A valóság odakint van! A háború odakint tombol! Vedd elő a fegyveredet és irány a csatamező! Ismertesd meg az emberekkel az ő Királyukat! És mi a mi fegyverünk? Az evangélium hirdetése, a közbenjáró imádság, és az áldozatkész, tettekben is megnyilvánuló szeretet!

És mi a mi erőforrásunk a harchoz? Ugyanaz, ami Jézusnak volt. A mennyei Atya meg nem érdemelt, feltétel nélküli szeretete. Az a tény, hogy Jézus Krisztus helyettes áldozatáért, az ő kereszten aratott győzelméért minket is szeretett gyermekeivé fogadott és ezért ránk is igaz az, amit Jézusnak mondott: Te vagy az én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm!

Akkor mit veszíthetünk?

Halljátok hát Jézus Király szavait:

"Íme, eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat. Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét, és

az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!"